

[Morten Lange.]

overordentlig udmærket, hvis dette dagsordensforslag kunne vedtages, om jeg så må sige mening for mening. Mit parti kan ikke tilslutte sig indgangsordene om tilslutning til resolutionen af 11. november 1970, men vi kan tilslutte os kravet om folkeafstemning, og vi kan tilslutte os hr. Sigsgaards tilføjelse om udvidelse af informationsvirksomheden til befolkningen. Hvad angår denne sidste tilføjelse, kan vi stemme paragraf for paragraf, men jeg ved ikke, om formanden kan finde anledning til at lade sætningen „bekræfter markedsvedtagelsen af 11. november 1970“ komme til særskilt afstemning. Hvis det bliver tilfældet, så vil vi stemme imod den, men for resten af den af regeringspartierne formulerede dagsorden, selv om den ikke tilfredsstillende os. Vi havde hellere set en bedre form for folkeafstemning, men en folkeafstemning i det hele taget er bedre end ingen folkeafstemning.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard: Det er ikke muligt at imødekomme SFernes meget firkantede krav om disse bastante holdninger. Hr. Morten Lange beklager, at man opstiller flydende betingelser, han vil have faste betingelser. Men når man nu kan gennemføre toldfrihed både som medlem af fællesmarkedet, gennemføre det som medlem af en toldunion og gennemføre det gennem en handelsaftale, så må det afgørende vel være, at vi siger, vi ønsker toldfriheden bevaret. Den form, de enkelte lande selv foretrækker efter forhandlingerne, bør vi naturligvis ikke blande os i.

Til hr. Per Federspiel og hr. Sigsgaard vil jeg sige, at jeg finder også, det er noget ejendommeligt, at hr. Per Federspiel opfatter det som barokt, at man skulle støtte folk, der søger at give oplysninger med det formål at få folk til at stemme imod et medlemskab af fællesmarkedet. Sagen er jo den, at der findes folk som hr. Per Federspiel, der sætter lighedstegn mellem propaganda for fællesmarkedet og oplysninger om fællesmarkedet, og det kan medføre, at det kan blive nødvendigt at skaffe andre ørenlyd, som vil argumentere for at stemme nej til fællesmarkedet. Hvis vi kunne være sikker på at få fuldstændig objektivt stof, som ikke var en propaganda for at stemme ja, så

kunne vi selvfølgelig godt afvise tilskud til dem, der går ind for at stemme nej, men da jeg er bange for, at man ikke kan det, så vil jeg gerne formulere vort standpunkt derhen, at i det omfang man giver støtte til propaganda for at tilslutte sig fællesmarkedet, bør man også give støtte til propaganda imod. Men i øvrigt bør man bruge de fleste midler og evner og kræfter til at give så saglige oplysninger som overhovedet muligt, altså så folk selv kan tage stilling, når de kender, hvilke fordele og ulemper man kan opremse.

Gert Petersen: Jeg vil gerne takke den højtærede handelsminister og de ærede ordførere hr. Ivar Nørgaard, hr. Poul Schlüter og hr. Per Federspiel for de bemærkninger, hvormed de tog stilling til mit forspørg på også at inddrage udenrigspolitik i den markedspolitiske debat her i Folketinget. De sagde nemlig ingenting, og det var jo også en slags svar.

Min tak til hr. Niels Helveg Petersen er noget mere velment, skal jeg indrømme, fordi han gik ind i problemet og erkendte, at det var vigtigt, at også disse ting blev drøftet, at de hørte med i en drøftelse om dansk markedspolitik. Men jeg er ikke enig med hr. Niels Helveg Petersen i det; han sagde, og jeg tror, at det er ganske indlysende, at han er på gale veje. Han sagde, at det nuværende stadium i forbindelse med realisering af Davignonrapporten, det er rent pragmatisk. Man fører kun konsultationer, og der følger ingen politisk forpligtelse med. Hvad det kan udvikle sig til, det ved vi ikke, men hvis vi kommer ind, så er vi selv nogle af dem, der skal være med til at bestemme, hvad det vil udvikle sig til. Sagen er, at toget kører, det futter hastigt af sted. Det er altså allerede kommet i gang og er allerede standset ved den anden station, idet det er anden gang, man holder udenrigsministermøde efter Davignonrapportens planlægning.

Jeg bliver nødt til at citere fra Neue Zürcher Zeitung den 15. maj 1971, et ganske kort citat. Man skriver om den Mellemøstberetning, som Ministerrådet har modtaget fra den politiske komité og har godkendt, men som i øvrigt holdes meget hemmelig over for pressen; der er sivet noget ud om den, fordi Israel har protesteret imod den holdning, man har indtaget; de har på